

ANTONY

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

GILLETTE: ANTONY

ผมอยากจะฆ่าพิสูจน์ข้อนี้ แต่ที่เหลืออยู่กับผมมีเพียงความทรงจำของคนที่ผมเคยรู้จัก เคยรัก เคยอยู่ร่วมด้วย และบางคนที่ผมถึงกับส่งไปสู่ที่ที่ดีกว่า และการจะทำกายวิภาคได้ คุณต้องมี ปรินญา ใบรับรอง ความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง — ระบบราชการมากเกินไป

ผมชอบกินไก่ย่างด้วยมือ และลุกจากโต๊ะทันทีหลังล้างมือ เพื่อจะได้ไม่ปากลิ้นติดตัวไปด้วย

“Antonio” คนแรก — ในรูปเพศหญิง — คือหญิงชาวโรมัน อายุมากกว่า เจียนแหลม มีความ มั่นใจแบบคีนดรูว์คนที่ผู้คนมีเมื่อทะเล่และทรายยังจำวันนั้นได้ เธอพบผมอยู่ลำพังบน ชายหาด จ้องมองน้ำอย่างที่คุณทำเมื่อพยายามเข้าใจบางสิ่งเกี่ยวกับตัวเองโดยไม่รู้ว่ามันคือ อะไร

เธอถามผมหนึ่งคำถาม — เรียบง่าย ตรงไปตรงมา — แบบที่ผู้ใหญ่ใช้เมื่ออยากรู้ว่าคุณทำมา จากอะไร ผมตอบด้วยความกล้าเพียงอย่างเดียวที่ผมมีในตอนนั้น: “เช็ทซ์ที่ปลอดภัย” ไม่ใช่ เพราะมันมีความหมายอะไร แต่เพราะมันเป็นวลีเดียวที่ฟังดูเป็นผู้ใหญ่พอจะปกป้องผมจาก ความรู้สึกตัวเล็ก

เธอระเบิดหัวเราะ จับมือผม และพาผมเดินกลับไปหาแม่ ซึ่งระเบิดอารมณ์ทันทีที่เห็นผม: “คราวนี้มันไปทำอะไรมาอี๊วะ?”

“ไม่มีอะไรค่ะ” ผู้หญิงคนนั้นพูด “เขาอยากเป็นผู้ใหญ่ และกลายเป็นบางสิ่งที่ยากกว่านั้น” แล้วเธอก็จากไป แม่ของผม ซึ่งพยายามเป็นเพื่อนผมสักครั้ง ขยับเข้ามาใกล้เพื่อเกลี้ยกล่อม ให้ผมเล่าว่าเกิดอะไรขึ้น — ลืมไปว่าเธอเป็นคนที่พาผมมาสู่โลก และนั่นไม่ได้ให้สิทธิ์พิเศษ แก่เธอในการเข้าถึงความคิดของผม

“ไม่มีอะไรพิเศษครับ” ผมบอกแม่ “เธอทำบุญแจรทหล่น ก้มลงเก็บ และเธอไม่ได้ใส่ชุดชั้นใน — เธอลืมอันนั้นด้วย แล้วผมก็ถามเธอว่าปกติเธอใส่สีดำหรือเปล่า แล้วเธอก็หน้าแดง”

“แล้วลูกทำอะไร?” แม่ถาม “ลูกมีปฏิกิริยายังไง? ลูกทำตัวยังไง?”

ผมทำสิ่งที่พ่อทำเสมอเวลาที่แม่ทำให้พ่อโกรธ ผมยิ้ม กล่าวลา แล้วเดินจากไป

Nando